

Centrum Studiów nad Człowiekiem i Środowiskiem Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach zaprasza na wykład „**Wilcze stada w Polsce – badania nad drapieżnikiem**”, organizowany w ramach XXII cyklu wykładów: „Wybrane problemy ekologii i ochrony środowiska”.

Wykład wygłosi **mgr Korneliusz Kurek** ze Stowarzyszenia dla Natury „WILK” w Twardorzeczce.

Spotkanie odbędzie się **w czwartek 23 stycznia o godz. 16.00** w auli Wydziału Biologii i Ochrony Środowiska w Katowicach przy ul. Bankowej 9.

Wykłady z serii FORUM NATURA'20 są dofinansowane ze środków Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w Katowicach

(<http://www.wfosigw.katowice.pl/>)

O wykładowcy:

mgr Korneliusz Kurek – absolwent Wydziału Biologii Uniwersytetu Warszawskiego oraz Podyplomowego Studium Zachowania się Zwierząt w Szkole Wyższej Psychologii Społecznej w Warszawie. Uczestnik Summer School in Ecology and Biodiversity w Zakładzie Badania Ssaków PAN w Białowieży. Słuchacz Międzynarodowych Studiów Doktoranckich na Uniwersytecie Warszawskim (projekt doktorski dotyczy ekologii i genetyki nocka wąsatka w Karpatach Zachodnich). Naukowe zainteresowania skupiają się głównie na ekologii ssaków. Autor kilkudziesięciu artykułów, wydawnictw edukacyjnych, ekspertyz i wystąpień na konferencjach naukowych. Recenzent w czasopiśmie naukowym „Nietoperze”. Zajmuje się działalnością edukacyjną i popularyzującą biologię prowadząc zajęcia podczas wyjazdów terenowych dla młodzieży szkolnej i biorąc udział m.in. w Nocy Biologów. Był członkiem I Lokalnej Komisji Etycznej ds. Doświadczeń na Zwierzętach w Warszawie (2 kadencje). Od 2013 roku jest członkiem Krajowej Komisji Etycznej ds. Doświadczeń na Zwierzętach. W 2012 r. Rektor Uniwersytetu Warszawskiego nagrodił go Nagrodą Zespołową III stopnia za działalność organizacyjną. Od ponad 10 lat działacz w Stowarzyszeniu dla Natury „Wilk”. Uczestnik licznych projektów Stowarzyszenia, m.in. monitoringu wilka i rysia, badań nad ekologią małych drapieżników, opracowania chiropterofauny województwa śląskiego.

(źródło: <http://www.polskiwilk.org.pl/nasi-ludzie>)

O wykładzie:

Niewiele jest w przyrodzie dźwięków, które mogłyby się równać swym złowróżbnym brzmieniem wycia wilczego stada. Dźwięk ten, znany z opowieści babć i dziadków, dziś mają okazję słyszeć tylko nieliczni, chciałoby się rzec: wybrani. Niewielu jednak odważyłoby się skonfrontować, w bezksiężycową noc, z jego źródłem, gdy przeciągłe tony przenikają najgłębsze leśne ostępy. Ludzki słuch poddaje się, gdy próbuje wskazać kierunek, z którego one dobiegają. Bezpieczniej jest zapoznać się z nimi w multimedialnych ekspozycjach parków narodowych. Jednak nawet i wtedy, w ciepłym i przytulnym wnętrzu, trudno opanować drżenie przenikające ciało. Połączone głosy kilku lub kilkunastu zwierząt brzmią jak chór, w którym każdy z nich składa się na naturalną, idealną harmonię: stada z lasem i zwierząt wewnątrz stada. Bez nauki solfeżu, bez wprawek, gam i ćwiczeń, w idealnej akustyce lasu, wilcza wataha daje wieczorny koncert. Próby z dyrygentem wydają się jednak niezbędne. Dyryguje, od zarania gatunku, dominujący osobnik alfa, a próbą, i to niełatwą, jest każdy kolejny dzień, który uda się przetrwać.

Przetrwanie jednego z największych drapieżników polskich lasów wbrew pozorom nie jest łatwe. Zagrożeń mu wiele niebezpieczeństw. Jednym z nich jest ekspansja człowieka, który wkracza coraz śmielej i agresywniej w lasy, ignorując sygnały o zasięgu terytoriów zaznaczonych zgodnie z wilczym zwyczajem. Autostrada przecinająca las jest nie do przebycia dla wilków podążających w odpowiedzi na zew natury. Innym zagrożeniem jawi się zła sława, która otacza wilka od wielu lat, podobnie, jak każdego drapieżcę, który zabija by przeżyć. Pomimo starań badaczy wilków, pomimo powtarzanych apeli i uspokajających wyjaśnień, raz po raz rozprzestrzeniają się wśród mediów pogłoski o kolejnych przejawach nieuzasadnionej agresji wilków, lub ich krzyżówek ze zdziczałymi psami. Najczęściej niesłuszne.

Tymczasem wilk w Polsce objęty jest ochroną gatunkową. Jak każde ogniwo łańcucha troficznego jest niezbędnym elementem ekosystemu. Niezbędnym dla równowagi przyrody, dla harmonii wszystkich jej tonów, harmonii, jaką można usłyszeć, gdy wilcza rodzina, przemierzając swe puszczańskie szlaki przystanie na chwilę i wyśle w świat swój przeciągły, dźwięczny komunikat.

Opracowanie: dr hab. Agnieszka Babczyńska